

Arrest

nr. 252 672 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat A. NACHTERGAELE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart Syrisch staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 8 oktober 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.1. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier (resultaten van de EURODAC-controle) blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft gekregen in Spanje.

Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat zij “helemaal niet begrepen” heeft “dat de Spaanse autoriteiten beschouwden dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Er werd hem vervolgens ook nooit geïnformeerd dat hij internationale bescherming genoot. (...)”. Daargelaten of verzoekende partij te goeder trouw is in haar verklaringen en zij hier dus daadwerkelijk niet (eerder) van op de hoogte was/is, blijkt aldus uit het administratief dossier dat aan verzoekende partij in Spanje internationale bescherming werd toegekend.

2.2. Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Spanje, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve geenszins van doorslaggevend belang. Overigens heeft verzoekende partij de mogelijkheid om zelf, al dan niet via haar advocaat, zich bij de Spaanse autoriteiten te vergewissen van haar precieze internationale beschermingsstatus.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu nu uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Spanje internationale bescherming werd toegekend, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er niet van de aan haar beschermingsstatus verbonden (verblijfs)rechten zou kunnen genieten.

2.3. Verzoekende partij verwijst verder in het verzoekschrift naar “algemene informatie omtrent de asielpcedure in Spanje.” “Uit het AIDA landenrapport over Spanje blijkt immers”, zo betoogt ze, “dat in de grote meerderheid van de dossiers van Syrische onderdanen, subsidiaire bescherming wordt toegekend zonder dat een individueel onderzoek wordt gevoerd naar het vervullen van de criteria voor internationale bescherming (...)”. Verwijzende naar die bepaalde (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie voegt ze hieraan toe dat “Met andere woorden wordt niet onderzocht door de Spaanse autoriteiten of de betrokken verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar wordt automatisch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend”.

De Raad verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., waar dienaangaande het volgende wordt gesteld:

“Volgens de kwalificatierichtlijn en met name artikel 13 ervan, zijn de lidstaten verplicht de vluchtelingenstatus te verlenen aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend. Om te bepalen of dat het geval is, moeten zij overeenkomstig artikel 4, lid 3, van die richtlijn ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen. Alleen wanneer de lidstaten na een dergelijke individuele beoordeling vaststellen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet aan de in hoofdstuk III gestelde voorwaarden, maar aan die van hoofdstuk V van die richtlijn voldoet, kunnen zij hem de subsidiaire beschermingsstatus in plaats van de vluchtelingenstatus toekennen.

Indien een asielprocedure in een lidstaat tot gevolg zou hebben dat de vluchtelingenstatus systematisch, zonder dat er een werkelijk onderzoek wordt gevoerd, wordt geweigerd aan personen die om internationale bescherming verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de kwalificatierichtlijn, kan de behandeling van asielzoekers in die lidstaat niet worden aangemerkt als in overeenstemming met de uit artikel 18 van het Handvest voortvloeiende verplichtingen.

De andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelezen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten.” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., zie § 95 en volgende) (eigen onderlijning).

Waar verzoekende partij, die enerzijds in haar verzoekschrift twijfels plaatst bij het feit of zij wel degelijk effectieve bescherming geniet in Spanje –dit blijkt nochtans uit de gegevens in het AD en zij toont het tegendeel niet aan-, maar anderzijds tezelfdertijd uitdrukkelijk opwerpt dat haar “automatisch de subsidiaire bescherming werd toegekend gelet op haar regio van herkomst en het willekeurig geweld dat daar woedt (overeenkomstig artikel 15 (c) van de Procedurerichtlijn)”, thans aanvoert dat zij (mogelijks) niet de nodige internationale bescherming gelinkt aan de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Spanje, hetgeen, zo oppert ze, in strijd is met het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen van de kwalificatierichtlijn, dient zij dit aldus bij de bevoegde Spaanse instanties aan te kaarten. Verzoekende partij baseert zich voor het voorgaande bovendien, zoals ze zelf aangeeft, louter op vermoedens.

Het belet hoe dan ook niet dat, zoals aangegeven door het Hof van Justitie, verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk kon worden verklaard gelet op de internationale bescherming die zij in Spanje heeft gekregen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Er zijn, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, waarop haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten bij die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij komt immers niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2. De Raad wijst erop dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in voormelde rechtspraak van 19 maart 2019, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, in haar geval Spanje, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

De bestreden beslissing duidt op goede grond het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties in Spanje, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

U haalt aan daar niet te kunnen leven omdat Spanje niet de bestemming was die u voor ogen had en u bij uw familie in België wilt blijven (CGVS, p. 12). Deze elementen kunnen echter niet als zwaarwichtig genoeg gezien worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België. Bovendien blijkt niet enkel u, maar ook uw moeder A.(...) B.(...) (20/11055, 8.975.001) over een internationale beschermingsstatus in Spanje te beschikken.

Ook het feit dat u daar niet zou kunnen werken, de taal niet kent en beter ondersteund zou worden in België of Frankrijk kunnen hieromtrent niet weerhouden worden (CGVS, p. 12). Gezien u het land verliet voordat u een status werd toegekend, kan u namelijk niet aantonen dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming daar niet geëerbiedigd worden. Gevraagd om welke reden u daar niet zou kunnen werken, geeft u hierover ook zelf aan dat u dit niet weet omdat u het nooit probeerde (CGVS, p. 12), waaruit eens te meer blijkt dat u nooit de intentie had om zich in Spanje te vestigen.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij laat geheel na hier een ander licht op te werpen.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Spanje, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Spanje, in welk verband zij niet ontkent dat zij er slechts zeer korte tijd heeft verbleven, een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

3.3. In zoverre verzoekende partij –uit haar verklaringen blijkt dat dit de voornaamste reden van haar verzoek om internationale bescherming is- , haar verblijf in België wenst te bestendigen en te verlengen om hier bij/samen met haar familie te kunnen blijven –ze legt Belgische verblijfsdocumenten van enkele

familieleden neer die hier internationale bescherming genieten-, dient zij hiervoor beroep te doen op andere, hiertoe geëigende procedures.

3.4. De Raad wijst er nog op dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar bepaalde van zijn rechtspraak dit individuele gevallen betreft en deze geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals dit geschiedt.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Spanje."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar broers en zussen internationale bescherming in België kregen. De moeder van de verzoekende partij kwam samen met een aantal van haar kinderen aan, 2 dochters en 1 zoon, en deze kinderen hebben internationale bescherming toegekend gekregen. De verzoekende partij licht verder toe dat 4 van haar 5 broers en zussen in België een beschermingsstatus hebben toegekend gekregen, enkel zij en haar moeder kregen een onontvankelijkheidsbeslissing. De verzoekende partij betoogt dat de familie samen moet blijven. Zij voegt toe dat gezinshereniging onmogelijk is bij gebrek aan een geldig paspoort. Tot slot wijst de verzoekende partij op het principe van eenheid van gezin.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar aanvullende nota met verwijzing naar de bijgevoegde stukken een betoog voert dat zij door tussenkomst van haar raadvrouw van de Spaanse autoriteiten informatie heeft trachten te bekomen omtrent de internationale bescherming die haar zou zijn toegekend, doch tot op vandaag geen antwoord werd verkregen. Zij meent dat dit van belang is omdat de Spaanse wetgeving voorziet in de opheffing van het statuut van internationaal beschermd.

Voormeld betoog is evenwel geenszins van aard, en verzoekende partij brengt voorts geen concrete argumenten bij die van aard zijn de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar wordt opgemerkt dat *“waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu nu uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Spanje internationale bescherming werd toegekend, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er niet van de aan haar beschermingsstatus verbonden (verblijfs)rechten zou kunnen genieten.”*

De verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. De Raad herinnert eraan en beklemt toont dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij in Spanje internationale bescherming werd toegekend.

Los van de vraagstelling en de verzoekende partij haar schrijven aan de Spaanse asielinstanties omtrent de aard van de haar verleende internationale bescherming, blijkt hoe dan ook uit niets – het blijkt nergens uit de door de verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte stukken – en de verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat zij heden niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken die de Spaanse autoriteiten haar hebben toegekend.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de Spaanse wetgeving voorziet in de opheffing van het statuut van internationaal beschermd wanneer de begunstigde ervan zich vrijwillig in een ander land heeft gevestigd, blijkt uit niets en maakt zij geenszins aannemelijk dat dit hier, ter zake aan de orde is. Zij toont immers op geen enkele wijze aan – het blijkt nergens uit de door haar neergelegde stukken – dat haar internationale beschermingsstatus door de Spaanse autoriteiten werd opgeheven. Haar argumentatie hieromtrent is dan ook niet relevant.

De verzoekende partij toont verder geenszins *in concreto* aan dat de bescherming die haar in Spanje werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Ze maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje geen toegang had/heeft tot de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen en dat zij deze niet (meer) zou kunnen laten gelden.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond, waarin onder meer wordt vastgesteld:

“De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Spanje, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Spanje, in welk verband zij niet ontkent dat zij er slechts zeer korte tijd heeft verbleven, een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van

Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.”

4.2. De verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting tot het voeren van een betoog omtrent de aanwezigheid van haar familieleden en de beschermingsstatus die zij al dan niet hebben verkregen, hetgeen zij tevens aanhaalt in haar aanvullende nota. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij hiermee in wezen voorbijgaat aan de kern van de zaak zoals weergegeven in voormelde grond van de beschikking.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij omwille van haar situatie reeds internationale bescherming heeft verkregen in Spanje, net als haar moeder trouwens (haar zaak bij de Raad is gekend onder rolnummer 253 125). Dienvolgens kan het principe van eenheid van gezin niet dienstig worden ingeroepen door de verzoekende partij teneinde in haar hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

Tevens kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in de verzoekende partij haar privéleven of dat zij feitelijk gescheiden wordt van haar gezinsleden. De Raad stelt vast en beklemtoont dat de bestreden beslissing enkel de beoordeling inhoudt van het verzoek om internationale bescherming, waarbij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Spanje en dat zij in gebreke blijft om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar er werd verleend, te weerleggen.

De Raad wijst tevens op de motieven van de bestreden beslissing waarin op pertinente wijze wordt gesteld: *“Het loutere feit dat u een familielid bent van begunstigden van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoot dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan).*

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.”

Door een overzicht te geven van de aanwezigheid van haar familieleden en de beschermingsstatus die zij al dan niet hebben verkregen, haar wens te formuleren dat de familie samen moet blijven en te wijzen op het principe van eenheid van gezin, slaagt de verzoekende partij er niet in hieraan afbreuk te doen. Door aan te geven dat zij geen gezinshereniging kan bekomen bij gebrek aan een geldig paspoort, zoals de verzoekende partij betoogt ter terechtzitting, brengt zij dan ook evenmin een element aan dat ertoe noopt anders te oordelen. De verzoekende partij lijkt er immers telkenmale aan voorbij te gaan en het weze benadrukt dat zij *“reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoot dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.”*, zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing en waaraan de verzoekende partij niet slaagt afbreuk te doen.

In zoverre de verzoekende partij haar betoog ter zitting gericht is op de procedure gezinshereniging en zij dienaangaande aangeeft/bekritiseert dat zij hiervan geen gebruik kan maken, dient erop gewezen dat dit niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en te dezen niet dienstig is. Een procedure (verblijf in België op grond van) gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming zijn twee onderscheiden procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij elementen herhaalt en in wezen in hoofdzaak haar wensen formuleert. De verzoekende partij brengt echter geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS